

Ucenici dintre cei puternici

Textul de memorat: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.” (Faptele apostolilor 6:7)

„Ucenicii nu au fost înzestrați cu tăria și curajul de martiri până când nu au avut nevoie de harul acesta. Atunci s-a împlinit făgăduința dată de Mântuitorul. Când Petru și Ioan au mărturisit în fața Sinedriului, oamenii «s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând și au priceput că fuseseră cu Isus» (Faptele 4:13). Despre Ștefan stă scris că «toți cei ce ședea în sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca fața unui înger». Oamenii nu erau în stare «să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el» (Faptele 6:15,10). Și Pavel, scriind despre judecata lui la curtea cezarilor, zice: «La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit... Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și s-o audă toate neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului» (2 Timotei 4:16,17).” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 354, 355

Un proiect pentru inima ta

De meditat: Adevărata demnitate vine din renunțarea la păcat. Comportamentul păcătos nu te face demn.

Cel credincios „poate fi sărac și totuși să aibă în el însuși o valoare și o **demnitate** pe care lumea nu le poate da. Sufletul răscumpărat și eliberat de păcat, cu toate puterile sale nobile consacrate slujirii lui Dumnezeu, este de o valoare neîntrecută, iar în ceruri este bucurie înaintea lui Dumnezeu și a sfinților îngeri chiar și pentru un singur suflet mântuit, bucurie exprimată prin cântări de sfântă biruință.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 110

Rugăciune: Sfinte Tată, ajută-mă să nu lupt pentru demnitate folosind uneltele răului! Dă-mi însă putere să trăiesc și să slujesc cu demnitate!

&

Respectul față de autorități

De-a lungul istoriei, oamenii s-au străduit să înțeleagă care sunt rolul și funcția conducerii unui stat și care ar trebui să fie poziția cetățenilor față de ea. Ce anume le dă conducătorilor dreptul de a conduce? Care este cea mai bună formă de guvernământ? Cetățenii trebuie să se supună conducerii întotdeauna, fără nicio excepție? În ce cazuri se poate face excepție? Iată câteva întrebări cu care ne mai confruntăm și astăzi!

1. Citește Romani 13:1-7. Ce mesaj ne transmite acest pasaj biblic? Ce interpretări abuzive au fost date acestui pasaj și mesajului său? Ce exemple din istorie poți da în acest sens? Ce putem învăța noi, ca biserică, din aceste erori comise fie de-a lungul istoriei noastre, fie de-a lungul istoriei bisericii creștine, în general?

În vremea Domnului Hristos, Imperiul Roman era caracterizat de oprimare și de brutalitate. Legiunile romane au terorizat și subjugat națiunile civilizate, încorporând teritoriile lor cu forța. Sute de mii de oameni au fost deposedați de averile lor, întemnițați și uciși. Guvernele-marionetă îngăduite de Roma au fost probabil mai rele decât Roma însăși. Cu toate acestea, Domnul Isus nu a pledat niciodată în favoarea răzvrătirii împotriva unei astfel de conduceri și nici măcar în favoarea neachitării taxelor impuse de ea (vezi Luca 20:25). Singurul Său act de nesupunere civilă – răsturnarea meselor schimbătorilor de bani – a fost o manifestare a repulsiei pe care o simțea față de abuzurile *preoților*. Nu a fost un protest împotriva romanilor.

„Poporul lui Dumnezeu va recunoaște conducerea omenească drept o orânduire divină și va învăța că supunerea față de ea este o îndatorire sacră în sfera ei legitimă. Însă atunci când cerințele ei intră în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscut ca fiind mai presus de orice legislație omenească. Un «Așa zice Domnul» nu trebuie să fie lăsat deoparte în favoarea unui „Așa zice biserica sau statul”. Coroana lui Hristos trebuie să fie înălțată deasupra cununilor potentatilor pământești.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 6, p. 402

„Oare n-ați citit...?”

Din nefericire, dintre toți oamenii puternici și influenți de la începutul secolului I, cei care l-au făcut cele mai multe probleme Domnului Isus și care l-au opus pe față au fost conducătorii religioși.

Cu toate acestea, în disputele Sale cu ei, El a manifestat întotdeauna dorința de a-i mântui. El nu a căutat argumente, ci a căutat să-i salveze chiar și pe acei oameni puternici și influenți care aveau în cele din urmă să-L condamne la moarte.

2. Citește Marcu 2:23-28; 3:1-6; Matei 12:1-16. Ce dovezi avem aici că Domnul Isus căuta să-i câștige pe acești oameni, în pofida ostilității lor față de El? Ce anume a spus și a făcut pentru a ajunge la inimile lor?

Este interesant de remarcat că, în disputele cu conducătorii religioși, Isus a făcut referiri la Scriptură și chiar la istoria sacră, fapt care ar fi trebuit să găsească ecou în sufletele lor. El a făcut apel la două surse care ar fi trebuit să îi unească. Bunăoară, când a afirmat că mila este mai importantă decât ritualul, El a citat din Biblie, încercând să-i ajute pe conducători să aprofundeze cunoașterea Legii pe care declarau că o prețuiau și o susțineau cu atâta ardoare și devotament.

În cuvântarea Sa despre ce este bine să se facă în ziua de Sabat, Isus a apelat la regulile bunului-simt și ale omeniei, cu care și ei ar fi trebuit să se identifice. Problema era că, în ranchiuna și ura lor, ei nu au reușit să înțeleagă nici măcar acest lucru.

În final, minunile însele ar fi trebuit să fie pentru ei dovada cea mai evidentă că, printre ei, Se afla un Om extraordinar.

E ușor să ne minunăm de orbirea și de împietrirea inimii acestor oameni, dar ce putem face pentru a ne asigura că, în dorința noastră de a proteja un lucru la care nu vrem să renunțăm, nu ne închidem inima în fața primirii unei lumini mai mari de la Dumnezeu?

Sutașul

Deși, în general, întrevederile Domnului Hristos cu oamenii puternici nu au avut un rezultat pozitiv, au existat totuși câteva excepții notabile, precum discuția Sa cu Nicodim. O altă întâlnire constructivă a fost aceea cu sutașul roman (un comandant din armata romană).

3. Citește Matei 8:5-13 și Luca 7:1-10. Ce învățăm din aceste relatări despre metoda de a le da mărturie oamenilor cu autoritate?

Când a aflat că Domnul Isus Se apropia, sutașul a trimis înaintea Sa niște prieteni care să-L convingă să nu mai vină. Având un profund respect față de religia iudaică, dar și față de spiritualitatea lui Isus, el se simțea nevrednic de atenția Sa personală. Într-un final, a îndrăznit să meargă la El. l-a explicat situația și și-a exprimat convingerea că era suficient să rostească un singur cuvânt pentru ca robul său să-și recapete sănătatea. Având experiență militară, el știa ce înseamnă autoritatea. El asculta ordinele superiorului său, iar subordonații lui se supuneau ordinelor sale. Cât de uimitor este faptul că acest om cu putere și influență (și, pe deasupra, cetățean roman!) a dat dovadă de o credință atât de profundă, într-o vreme în care mulți dintre cei care beneficiaseră de mult mai multe avantaje l-au respins pe Isus!

Să ne luăm aici un moment pentru autoanaliză: Suntem noi atât de mulțumiți de noi înșine, încât ne limităm la simpla prezentare a doctrinelor, fără să mai trecem la trăirea practică a credinței? Credincioșii noi și mai puțin pregătiți manifestă o credință mai profundă decât cei care au crescut în familii creștine? Am transformat avantajele spirituale în tot atâtea motive pentru a ne încrede în noi înșine? Am lăsat să treacă neobservate ocaziile de creștere spirituală? Dacă răspunsurile la aceste întrebări sunt afirmative, să mergem chiar acum la Domnul Hristos. Să ne bucurăm de experiența pe care a avut-o sutașul. Ea este un motiv de încurajare pentru cei care lucrează cu oamenii aflați în poziții de autoritate. Mai există în secolul al XXI-lea oameni care să aibă o credință ca a sutașului? Dacă da, atunci credința lor să o întărească pe a noastră!

Slujirea cu altruism și abnegație are puterea de a atinge inimile oamenilor din orice clasă socială. În ce măsură manifestăm aceste însușiri în viața noastră și în lucrarea personală?

Ziua judecării

4. Citește Matei 26:57-68; 27:11-14; Luca 23:1-12; Ioan 18:19-23, 31-40; 19:8-12. Ce putem învăța din mărturia dată de Domnul Isus în fața acestor oameni puternici?

Scenele finale din viața Domnului Hristos pe pământ ne ajută să înțelegem, într-o anumită măsură, care este prețul credințioșiei neclintite. Din clipa în care a fost prins și până la răstignire, El a dat mărturie înaintea celor mai puternici oameni ai țării: monarhi, guvernatori și preoți. El a ajuns înaintea unor bărbați îmbătați de putere. La prima vedere, ei puteau să facă orice cu El. Soldații L-au dus de la o curte de judecată la alta, de la o consfătuire la alta, de la un palat la altul, fără să își dea seama că, de fapt, El era Stăpânul acestei lumi. Practic, orice sentință pronunțată împotriva Sa era, în ultimă instanță, un verdict pronunțat împotriva lor înșiși.

Prin mărturia pe care a depus-o, Domnul Isus urmărea să facă ucenici. Cu toate acestea, rezultatul la care a ajuns a fost complet diferit de ceea ce își dorise. Cât de mult S-ar fi bucurat dacă Pilat, Caiafa, Irod și ceilalți și-ar fi supus inimile și s-ar fi pocăit! Dar, din nefericire, ei au refuzat cu încăpățănare invitațiile Sale la mântuire.

Urmașii lui Hristos din secolul al XXI-lea trebuie să accepte faptul că, deși depun mărturie cu scopul de a face ucenici, adesea rezultatele pot fi complet diferite de ceea ce își doresc și de ceea ce se roagă să se întâmple. Ei trebuie să accepte faptul că eforturile lor s-ar putea să nu aibă roade măsurabile. Dar lucrurile acestea nu ar trebui să-i descurajeze sau să-i oprească să mai dea mărturie. Ucenicul adevărat este credincios până la moarte, și nu doar până când cade în dezamăgire. Chemarea de a lua poziție pentru Hristos separă grâul de neghină. Ne bucurăm pentru grâu, deplângem neghina, dar secerișul continuă.

În pofida aparentului insucces al mărturiei date de Domnul Hristos înaintea acestor oameni puternici, ceva s-a întâmplat totuși, întrucât, mai târziu, numărul ucenicilor a crescut și, în plus, „o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Faptele 6:7). Numai Dumnezeu știe câți dintre acești preoți fuseseră de față la evenimentele petrecute cu ocazia răstignirii lui Isus.

Creșterea explozivă a bisericii primare

Prin eforturi energice, primii ucenici ai lui Hristos au răspândit Evanghelia în toată lumea cunoscută atunci. Vestea despre Împărăția lui Dumnezeu a pătruns în casele oamenilor, în sinagogi, în amfiteatre, în curțile de judecată și în palatele regale. Dar, așa cum le-a spus El, ucenicii aveau să fie aruncați în temniță, supuși interogatoriilor și judecați (Matei 10:16-20). S-a dovedit astfel încă o dată că oamenii îmbătați de puterea pământească L-au primit cel mai greu pe Hristos.

4. Ce aflăm din Faptele 4:1-12; 13:5-12,50; 23:1-6; 25:13 – 26:28 despre creșterea bisericii?

La prima vedere, am putea crede că aceste mulțimi de oameni s-au convertit din senin, dar nu așa au stat lucrurile. Creșterea aceasta spectaculoasă era rodul vizibil al unor cauze care scăpau vederii. Semănatul a precedat secerișul. Hristos proclamase Evanghelia cu credințioșie. Ucenicii au dat mărturie în toată Iudeea. Apoi, cei convertiți au ajutat la vestirea mesajului. Iar în momentul în care Hristos a învins moartea, confirmând mesajul, mii de oameni rămași în expectativă au trecut de partea Sa. Până atunci Îl urmaseră în taină. Inimile lor răspuseseră invitațiilor Sale, dar le era frică de oameni sau se temeau să nu-și piardă slujba ori familia. De aceea nu luaseră o poziție. Învierea Domnului le-a înlăturat aceste temeri și i-a constrâns să ia o decizie.

Mai târziu, a intrat în scenă apostolul Pavel. Nici mărturia sa nu a fost apreciată de toți. Uneori, oamenii cu vază l-au prigonit și l-au alungat. Alteori, la instigarea celor puternici, a fost lovit cu pietre, biciuit, întemnițat și tratat cu brutalitate. Ostilitatea acestora față de creștini a avut în mod frecvent o motivație politică.

Guvernatorul Felix l-a întemnițat pe Pavel pentru a le închide gura adversarilor. Succesorul său, Festus, deși mai binevoitor, nu avea voința politică pentru a-l elibera. În timpul unei vizite oficiale, împăratul Agripa și sora sa Berenice (descendenții dinastiei lui Irod) au cerut să-l audieze pe Pavel. Din nefericire însă, ei au respins invitația la mântuire, la fel ca strămoșii lor. Ucenicii lui Hristos de azi trebuie să dea dovadă de perseverență, în ciuda respingerii și a persecuției.

Ce pot face formatorii de ucenici care lucrează printre autoritățile civile și religioase ca să nu se descurajeze din cauza respingerilor frecvente? Ce alte persoane din preajma oamenilor puternici ar putea fi influențate de mărturia lor?

Studiu suplimentar

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Sutașul” (p. 315-318), „Înaintea lui Ana și a curții de judecată a lui Caiafa” (p. 698-715), „În sala de judecată a lui Pilat” (p. 723-740); *Faptele apostolilor*, capitolul „Vrei să mă îndupleci” (p. 433-438); *Divina vindecare*, capitolul „Lucrarea pentru cei bogăți” (p. 209-216).

„Sufletele bogate, iubitoare de lume și închinătoare la lume nu pot fi atrase către Hristos printr-o atingere întâmplătoare, accidentală. Acești oameni sunt adesea cel mai greu accesibili. Pentru a-i ajuta, sunt necesare eforturi personale susținute, din partea unor lucrători plini de spirit misionar, din partea celor care nu se vor lăsa pradă eșecului sau descurajării.

Unii sunt înzestrați în mod special să lucreze pentru cei din clasele înalte.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 213

Întrebări pentru discuție

1. Când Isus dădea mărturie înaintea oamenilor puternici, cei care se aflau prin preajmă și nu erau implicați direct erau și ei atenți. Unii dintre aceștia erau oameni cu autoritate, alții nu. Asemenea lui Nicodim și Iosif din Arimateea, mulți preoți au venit la credință treptat. Unii dintre cei care au asistat la confruntările Domnului Hristos cu conducătorii religioși au crezut și ei. De regulă, activitatea vulcanică se produce în faza inițială sub scoarța terestră. La momentul acela, estimarea intensității erupției nu este posibilă. Pentru măsurarea cu acuratețe a activității, sunt necesare instrumente speciale. În același fel, potențialul exploziv al mesajului Domnului Isus a rămas în stare latentă în timpul lucrării Sale pe pământ. Însă, după înviere, creștinismul a explodat, producându-se convertiri masive chiar și în rândul celor influenți. Sămânța semănată cu credincioșie a adus, în cele din urmă, rod bogat. Așadar, cât de important este să nu ne descurajăm atunci când mărturia noastră pare că nu ar fi atât de eficientă pe cât ne-am dori, mai cu seamă printre cei din elita societății!

2. În citatul de la secțiunea de vineri, Ellen White afirmă că unii sunt înzestrați în mod special să lucreze pentru oamenii puternici. În ce constă această înzestrare? Pe de altă parte, de ce trebuie să fim atenți să nu le punem piedici celor pe care nu îi considerăm calificați pentru o astfel de lucrare?